Cecilia Bănică-Pal

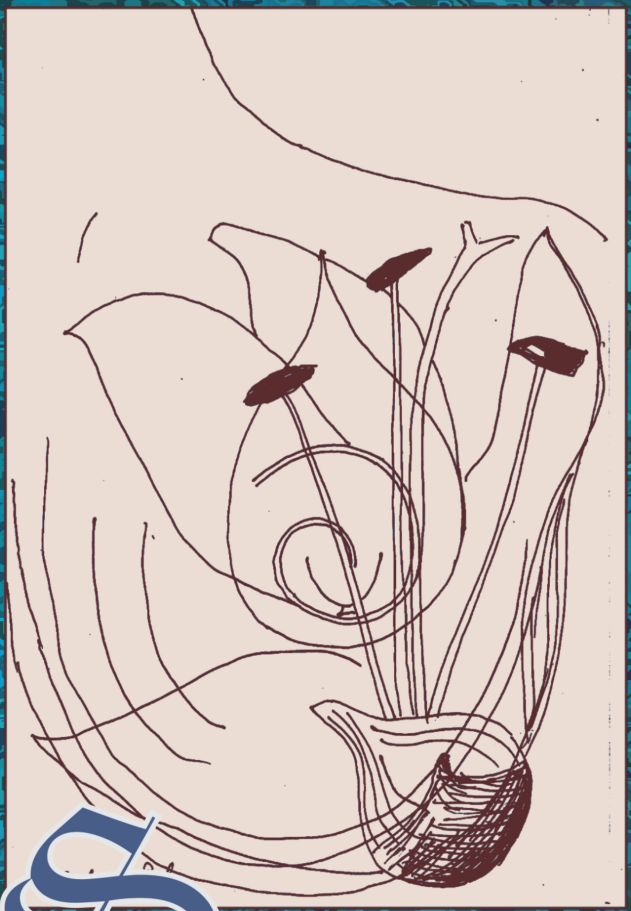

Sentimente metalizate

muşatinia

Poezii

“Omagiu adus formelor poetice
prin care făurarii de poezie -de ieri
şi de azi- au înveşnicit noblețea şi frumusețea
spirituală a lumii!”

Cecilia Pal

CECILIA BÃNICÃ PAL

SENTIMENTE METALIZATE

Editura Musatinia

Str.N.Titulescu nr14/8

Editor:
Emilia ȚUȚUIANU

Coordonator,
prelucrare foto:
Dorin DOSPINESCU

Colaborator:
prof.unv.dr.Tudor GHIDEANU

Coperta şi grafica interioară: **Sabin PAL**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BĂNICĂ-PAL, CECILIA
Sentimente metalizate / Cecilia Bănică Pal ; ed.: Emilia Țuțuianu ; pref.: Gheorghe A.M. Ciobanu. - Roman : Muşatinia, 2007
ISBN 978-973-87625-7-X

I. Țuțuianu, Emilia (ed.)
II.Ciobanu, Gheorghe A.M. (Postf.)

821.135.1-1

© Toate drepturile rezervate Editurii Muşatinia
Redactor: **Felicia DUMBRAVĂ**

Roman, Str.Nicolae Titulescu nr.14, ap.8
Telefon: 0740484241
e-mail: musatinia@yahoo.com

ISBN 978-973-87625-7-X

Taina lui Împreună

Timpul este mişcare: schimbare (dinamis) în trup, schimbare în suflet.

Dar timpul este şi inerţie „tăietura" hiat, ruptură şi stagnare (stasis). El este succesiunea evolutivă şi înainte de oprire (Thanatos), el ia chipul mineral, se metalizează.

Aceeaşi taină străbate hăurile sufleteşti şi, de la …..firave, dacă devine *Poesis*, săltare în lumină a Emoţiei, săltare în *Cuvânt* şi *Cântec*, *Taina* se face strălucire metalică, mai presus de aurul rostirii ….

Despre această *minune* a „spicului alb al materiei" care „vine din neant către neant", străbătând:

„*întâmplările noastre*
cu ochii mai albi decât ploaia
destinului lor" (Lucian Pal)

ne defineşte Cecilia Bănică-Pal, ale ei, şi ale noastre: ***Sentimente metalizate***:

„Timpul- visător romantic
care ne dă şi ne ia tinereţea
făcându-ne să credem
în fericirea eternă.

Timpul- hoţ de sentimente,
escroc, ce ca un vânt hidos,
înşeală sufletele
purtându-le în adâncurile nepătrunse
ale naşterii lui

Timpul- răscolitor de ură şi iubire,
de glorie şi prăbuşire,
linguşitor şi strălucitor
ca blana unei feline-

de-ncerci să-l opreşti din drumul său,
îşi scoate ghearele şi te sfârtecă;
dacă-l laşi să se gudure
pe lângă tine,
treci mai uşor în
Mulțimea Vidă (Definiție)

Cele trei ekstase ale temporalității intime: amintirea–prezența-așteptarea, fenomenologic desfăşurate ca retenție, paronsie şi protenție, încercă să adune imagistic precum: „*lumânările suspendate,*
pe ramuri groase de castan" (Retrăire)

Statis-ul, oprirea temporară a sentimentului capătă contururile: *Primăverii, Portretului de fată, Iarnă bacoviană, Păpuşa mea de lut, Întregul-de-cuvânt, Rondelul baladei rostite, Tatălui meu, Paşi de toamnă.*

Cecilia Bănică-Pal îşi descătuşează:
„*gândurile, strânse în marama argintie*
încrustată cu mărgean..!
lăsând „*libere sentimentele"* cu speranța auto-ironică:
„*poate mai are cineva nevoie de ele*" (Descătuşare)

Este, deopotrivă, o „nepotolită alergare" şi un „extaz" într-o complementaritate agonică:
„cai sălbatici trec prin trupul meu
stors de dor
aleargă, aleargă şi nu pot să-i opresc
numai tu poți să le mângâi
crupa sidefată
numai tu le înțelegi privirea lor
blândă şi meditativă
numai pentru tine se opresc
dar tu eşti departe
şi ei aleargă galopând
prin sufletul meu" (Nepotolita alergare)

Sub mirajul iubirii, ce se metalizează cosmoidal în aurul nocturn al *Tăcerii* lui Poesis, poeta respiră rotundul *Privirii îndrăgostite*:

„Bucăți de lună dormitând
în plete
se înfăşoară pe gâtul-ți argintat
de spuma piersicului
plin de floare…

În rotundul ochilor tăi
văd râzând stele nemuririi
norii călători trec peste
trupul uscat al nopții.

Un lujer de crin îşi poartă
adierea în univers-
Tăcerea se naşte din
preaplinul iubirii… (Extaz)

Cecilia Pal îmbină dorințe minulesciene, macedonskiene sau voiculesciene, unind în vers ceea ce pare ne-unit, rondelul cu sonetul, troheul cu iambul, dactilul cu terțină:

„Mai vreau să scriu sonete
Şi vinul din pahar
Mi le strecoară în suflet
Cu strop domol şi rar.

Le simt curgând în mine
Cu stihuri de cristal,

Mai vreau să scriu sonete
Cu vinul în pahar.

Din raft, o carte râde
Iar versu-i lapidar
Îmi pare că-i un gâde,
Ce-mi spune că-n zadar,
Mai vreau să scriu sonete”..

(Rondelul sonetului uitat)

Eternitatea iubirii se înalță ca o rugare (oratio) a iubitului către iubită, dar şi ca o primire iterată de cântare, alint şi sărut chemător de înveşnicire. Poeta nu ocoleşte ispita şarpelui de aramă „*a şarpelui biblic”* ea nu se abandonează „*plânsetului serii”* şi nici regretului şi „*urmelor adânci” ale neuitării ca al „urmelor pe nisip*”. Ea îşi serveşte propria împlinire a *trăirii* (Erlebnis) într-un *zâmbet de căință* şi *dorință* pe care nu îl mai posedă de la *Celălalt.*

Împlinirea se rostuieşte în vers, ca o perpetuă cântare, începere care nu este o „Nirvana”, ci voință-de linişte, cerşită amar timpului: *Împlinire, Dorința de linişte, Puterea iertării:*

„a adus-o vântul…
l-am iertat
şi spirala trupului tău
s-a topit”

Cecilia Pal, îşi înalță Poesis-ul său, constant şi fidel unei înveşmântări de durată, ca o recunoştință, dar şi ca o rugă, utilizând metafore troienite, care transcend, depăşesc şi se sustrag suspendării: fie a cotidianului agrest, fie apocalipsei desperate a unei „*plăcute epuizări*” şi evadări trăite, mărturisind nostalgia acelui *Împreună* ființial, de la *Facere* şi până la *Sfârşitul sfârşitului* (Eschaton)

„suntem împreună
şi totuşi suntem singuri
visele tale se pierd în tolbă
de piele întinsă

visele mele se ascund în şireagul
de mărgele rotunde
ne căutăm bătuți de vântul dorului ascuns…”

prof.unv.dr. Tudor GHIDEANU

iată –văd corabia din noi
văd în retortă spicul alb al materiei
vine din neant către neant va pleca
străbătând întâmplările noastre
cu ochii mai albi decât ploaia destinului lor
Lucian PAL- *Corabia din noi*

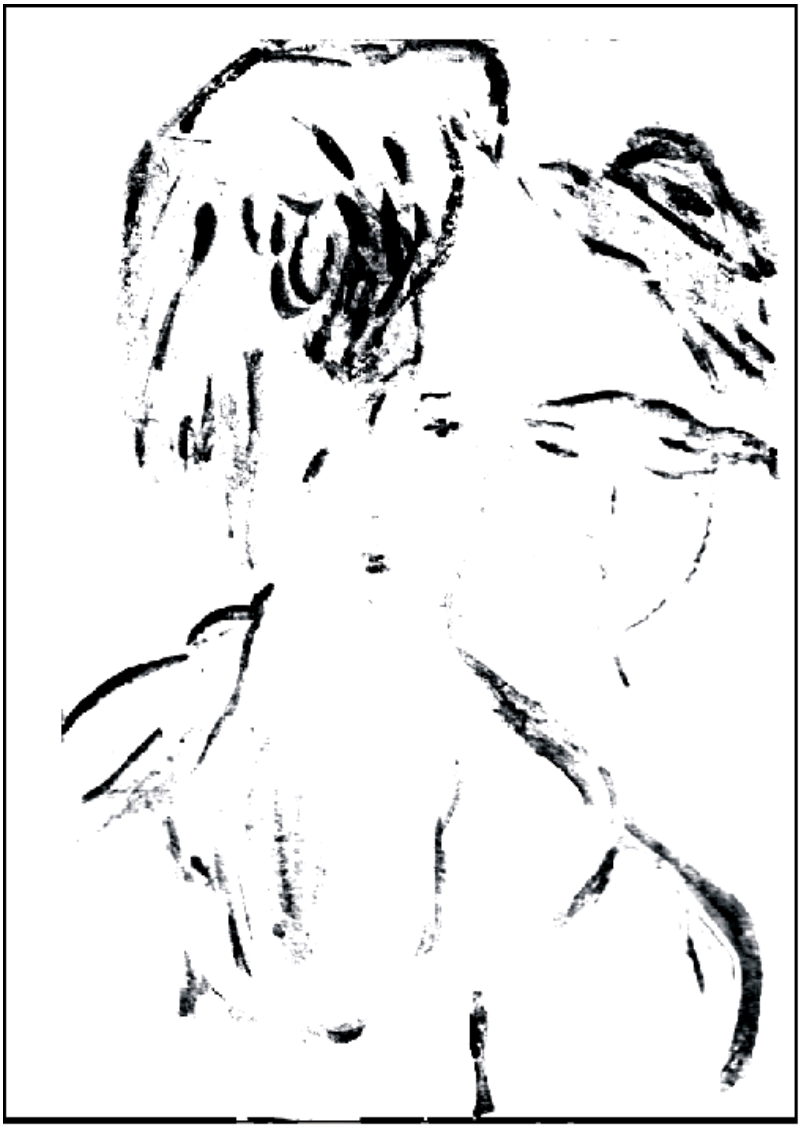

Împlinire

trăiesc multiplicat
în ovalul cristalin
al petalelor incolore
ce curg din ochii tăi
încrustați cu albastru

ca într-un şir de oglinzi invizibile
năvălesc amintirile metalizate
picurând dulce
peste altarul dragostei noastre

buzele mele – muguri primăvărateci-
ți-ating obrazul plin de florile
aşteptării
sărutul aleargă sorbind visul
iubirii
zâmbetul tău – căință şi dorință

Întregul de cuvânt

nu vreau să despic cuvântul
în elemente disparate
îl iubesc aşa cum este
cu feţele lui multiple şi
sensurile zăvorâte
cu învelişul lui sonor
dur
uneori chiar incolor
gândiţi-vă
dac-aş desface cuvântul
DOR
aş găsi – durere- oroare- regrete
sau
dragoste – orgolii – revelaţii
mi s-ar dezvălui poate dreptatea – ordinea – reconcilierea
sau…… câte altele
de aceea
îl las aşa – întreg
rotund
rostogolindu-se peste suflete
cu trupul lui zămos
din care curge
seva simţirii
şi rostirii tainice mi-e DOR de tine DOR

Extaz

Bucăți de lună dormitând
în plete
se înfăşoară pe gâtul-ți argintat
de spuma piersicului
plin de floare…

În rotundul ochilor tăi
văd râzând stele nemuririi
norii călători trec peste
trupul uscat al nopții.

Un lujer de crin îşi poartă
adierea în univers-
Tăcerea se naşte din
preaplinul iubirii…

Păpuşa de lut

Cu mâini de copil frământam lutul.
Oboseam. Mă bătea ploaia şi vântul.
Nu-mi păsa. Lucram. Mi-am făcut o păpuşă.
O ascundeam în dulap, după uşă,
Să n-o vadă nici mama, nici tata….
I-am pus păr blond. I-am dat chip de fată,
Cu obrazul alb-roz, cu faţa pudrată.
Am îmbrăcat-o într-o rochiţă înflorată.
În braţe o luam şi lin o legănam, şoptind înfiorată:

Păpuşa mea de lut,
Iubire neîntinată,
Să ştii că eu doresc,
Să nu pleci, niciodată!

În nopţile de iarnă, când frigul pătrundea,
Şi pomi stufoşi de gheaţă pe geamuri aşternea,
Păpuşa mea de lut, în patul de nuiele,
Visa, cânta, vorbea adesea despre stele,
De soare şi de lună, de-o joacă mai nebună,
Cu fluturi şi cu gâze, cu clopoţei ce sună
Sub frunzele adormite trezind *Condurii Doamnei*

Făcându-i să viseze pân' la venirea toamnei.
Iar eu o ascultam şi tainic îi spuneam:

Păpuşa mea de lut,
Iubire neîntinată,
Rămâi, te rog cu mine,
Să nu pleci, niciodată.

Se scurse timpul – dâră de argint şi de cenuşă…
Plecând de lângă ea, n-am vrut altă păpuşă.
Dar nu o mai vedeam atât de des…
Şi în zadar luptam să o păstrez.
Cronos, zeu rău şi neînduplecat,
Păpuşa în templul ei mi-a sfărâmat.
O, Doamne, cât am suferit
Când visul pur a fost strivit…
Dar cântecul de legănat e în mine, nu l-am mai uitat:

Păpuşa mea de lut,
Iubire neîntinată,
Te port cu mine în gând
Şi nu pleci - niciodată !

Subir Pal

Cărarea pierdută

Rătăceam prin mine
căutând o rază răzleață
de lună
n-am găsit decât
fantome
ce hohoteau în întuneric

iubirea murise

Rondelul metaforei troienite

Metafora doarme în strat de zăpadă
Lăsând să răsară doar zâmbetu-i cald,
Iar verbul colindă, trăsneşte pe-afară
Copacii se înclină şi nopțile scad.

Sub voal de omăt gem grămadă
Flori, ierburi şi pietre strivite ca-n iad,
Metafora doarme în strat de zăpadă
Lăsând să răsară doar zâmbetu-i cald.

Poetul, visând la o fată frumoasă,
Clădeşte piscine în care se scald
Cuvinte-nghețate din care să scoată,
Un strop de argint în strai de mătasă
Metafora, doarme în strat de zăpadă…

Începuturi pastelate

Mireasa e îmbrăcată astăzi
în horbotă şi diamant…
Sub ea dorm mugurii cei galeşi
şi firul ierbii învolburat,
Atârnă norii albi şi paşnici
sub cer albastru-platinat
Sorbind mireasma de regină
din trupul ei neîntinat.

E roi de stihuri şi culoare
sub răsuflarea unui vânt
Iar raze palide de soare se-nfig
cu teamă în pământ.
Sub cerul cald, *Vivaldi* cântă
în armonii desăvârşite,
Minunea vieţii ce se scaldă
în ANOTIMPURI îndrăgite..

Evadarea

Ce mult aş da să fiu un vânt,
Să muşc din trupul tău, natură,
Să trec prin flori fără cuvânt,
Luând cu mine doar parfumul
Din clopoței imaculați...ce-n frunze
stau înfăşurați!

Ce mult aş da să fiu o floare,
Să port albinele-n spinare…
Nectarul dulce să mi-l sugă
Într-un ritm lent şi cu răbdare
apoi-nălțându-l ca pe o rugă
să cânte a nunții sărbătoare

Ce mult aş da să fiu un brad
Cu trunchiul drept, pierdut în zare,
Să-ntorc privirea către mare
S-o-ntreb de-i valul dat cu fard
Sau cu argint, de străluceşte blând
în soare

Ce mult aş da să fiu un fag,
Să stau în mijlocul pădurii
Şi să ascult tăcerea lunii,
Să gust din zmeură şi fragi…
Şi, adormind de sânziene,
Să simt atingerea sfioasă
A fulgilor de păpădie
Ce sar grăbiți în faptul serii
stârniți de boarea fină a verii…

Mai bine-aş fi un măr, un păr sau un cais;
Să ştiu că sunt în fiecare vară nins,
Să fur din cer aroma răspândită în aştrii
Şi s-o transform, cântând domol şi rar,
În sâmbure şi trup cărnos pătruns
de dulcele-i miros

Dar, sunt un simplu trecător,
Cu trup firav ce se îndoaie
Ca trestia de baltă în vânt…
Doar sufletul ar vrea să ştie:
De ce în universul tău,
ce azi e mort, mâine învie..!?

Portret de fată

pictorului Iosif Haidu

frunte cu vise,
sprâncene a întrebare
ochi de dor
buze de sărut
năsuc de vânt
sâni cu rodii coapte
plete de alint
mâini de omăt
trup de mângâieri
suflet cu mireasmă
surâs a mirare…

Iarna bacoviană

alb imaculat- coborât din ceruri
alb murdar- purtat de urmele maşinilor
alb înnegrit- zdrobit în picioare de paşii noştri
grăbiți
alb adormit- pe acoperişuri, pe câmpii şi păduri

urme negre-ieşind din zăpadă
urme negre-dormind pe crengile răsucite ale
trunchiurilor
încrustate de vremuri.

urme negre-tulpinile florilor ce sfidau odinioară
zarea
împrăştiind cu parfumul lor
miasmele pământului.
negru şi alb,
fumul otrăvitor
al oraşului modern

printre alb şi negru trecem cu sufletul
încărcat de anotimpuri
furându-i iernii felii din trupul ei ALB

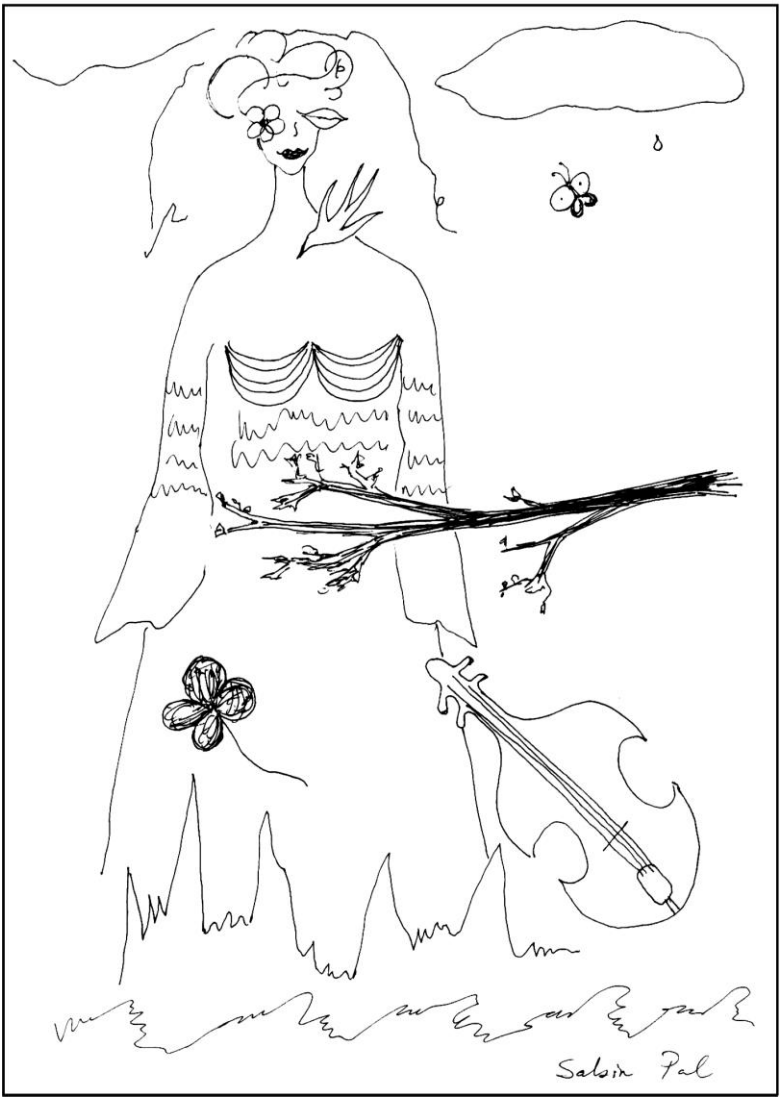
Salsir Pal

Primăvara

primăvară cu trăiri ascunse
sub cutele zăpezilor
desfă-ți mantia şi azvârle-o
peste pământul
însetat de verde
întinde mâna iubirii ce se luptă
să crească
din plămada lutului
şi
lasă să cadă asupra ei
grindina de flori inocente
ce strălucesc în lumina
soarelui

Rondelul sonetului uitat

Mai vreau să scriu sonete
Şi vinul din pahar
Mi le strecoară în suflet
Cu strop domol şi rar.

Le simt curgând în mine
Cu stihuri de cristal,
Mai vreau să scriu sonete
Cu vinul în pahar.

Din raft, o carte râde
Iar versu-i lapidar
Îmi pare că-i un gâde,
Ce-mi spune că-n zadar,
Mai vreau să scriu sonete.

Tatălui meu

când am venit pe lume
erai aproape bătrân
poate că
de aceea mi-ai dăruit
neîmplinirea ta încercuită
de poezie

Dorința de liniște

cerşim vieții o clipă de liniște
cerşim timpului un minut
o secundă de liniște
cerşim semenilor un moment
de liniște
cerşim poluării sonore o
picătură de liniște

rămânem mereu cerşetori…

miluirea vine doar o singură dată
atunci
totul e doar- liniște

Cântec nostalgic

Tristă-i frunza de pe nuc
Ceru-i singur ca un cuc…
Nici un nor pe el n-apare,
Nici o pasăre în zare.
Totul s-a topit sub soare..
Iar pământul parcă geme
Şi aruncă la blesteme
Pentru cei ce au plecat
Şi l-au lăsat nelucrat.
Doar pădurea lung respiră
Şi înspăimântată se miră
Că drumeții nu-i veniră,
Cuiburile i se goliră,
Copaci mulți i se ciuntiră
Fiind tăiați fără milă.
Numai cântecul de jale,
Se aude dinspre vale,

Numai cântecul de dor
Se ascunde într-un bujor,
Aşteptându-l pe fecior

Să vină pe cărăruie,
Dealul greu, încet să suie,
Pe mândră s-o întâlnească,
Inima să-i potolească,
S-o întrebe de n-a uitat
Cât a fost din sat plecat
Dragostea ce i-a purtat.

Puterea iertării

trec prin vârtejul de vânt
ce spulberă totul în nebunia lui

o petală de floare se lipeşte
de obrazul meu
îmbujorat

a adus-o vântul…
l-am iertat
şi spirala trupului său
s-a topit

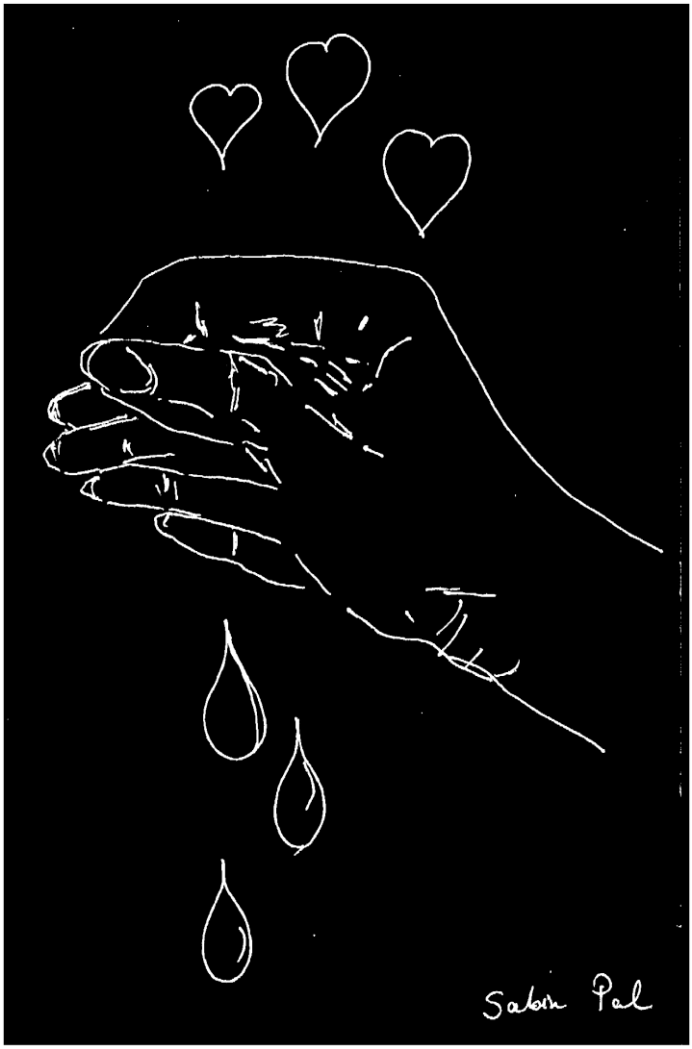
Sabin Pal

Recunoştință

Deschide pumnul mamă,
să-ți sărut urmele lacrimilor
care ți-au brăzdat
podul palmei
ce trecea ca o adiere mângâietoare
peste fața mea de copil.

Lasă-mă, mamă, să sorb
gustul lor sărat
şi să presar în loc
dulcele iubirii mele.

Apocalipsa

Pământul nu mai era rotund
avea colțuri pătrate de cărbune-
fața-i sculptată cu prund
noaptea tăinuită părea stropită cu pudră maronie

Mai rămăseseră câteva fâşii
din luna cândva argintie
un demon le împletea cu aluat de lut
şi forma scări de culoare ruginie…
Grupuri de oameni aspirau spre lumină
urcau…se opreau pe bolta mânjită,
apoi
cădeau în oceane secătuite de apă.
Bucuria cuceririi spațiilor celeste
se prăbuşise.

De sus fărâma de lună râdea la noi
…m-am trezit cu spaima-n suflet.

Nepotolita alergare

cai sălbatici trec prin trupul meu
stors de dor
aleargă, aleargă şi nu pot să-i opresc
numai tu poți să le mângâi
crupa sidefată
numai tu le înțelegi privirea lor
blândă şi meditativă
numai pentru tine se opresc

dar tu eşti departe

şi ei aleargă galopând
prin sufletul meu

Zămislire

Ai fi vrut să te naşti din Zeus,
dar te înfricoşa măreția lui,
Ai fi vrut să te naşti din alți zei
dar ți-a fost frică
să nu semeni prea mult cu vreunul din ei…

Numai din Hades n-ai fi vrut să te naşti,
te-nspăimântau hăurile abisale
şi flăcările incandescente
aruncate de El
asupra păcatelor omenirii…

Ai străbătut nisipul fierbinte
al pustiurilor
căutându-ți ființa
şi negăsind-o
te-ai azvârlit în neant…

acolo te aştepta Dumnezeu
şi te-ai născut,
din energia şi strălucirea LUI…

Rondelul
epitetului ascuns

Tu eşti un răsărit de soare
Ce te ascunzi în poezie

Amintire

Lumânările suspendate
Pe ramuri groase de castan
Ne aşteptau înmiresmate
Să stăm, ca-n fiecare an,
Sub ramul înnegrit de vreme.

Pe cer zburau mii de petale
Şi-n jocul lor neastâmpărat,
Îți atingeau brațele tale
…şi buzele ți-am sărutat,
Sub ramul înnegrit de vreme.

Trecut-au ani, am revenit,
La locul-n care ne-am iubit…
Lacrimi din ochi se prelingeau,
Iar florile mi le ştergeau..
Sub ramul înnegrit de vreme

Ruga sărmanului

mâine- vis amăgitor

Când nu va mai fi nici mâine,
Doamne, ce-ai de gând cu mine?
Mi-oi da iar drumuri cu spini,
Griji, necazuri şi venin
Sau, în ziua care vine,
Tu mă vei lua la tine.

Poate mă urci lângă stele,
Ca să uit de cele rele..
Poate voi sta lângă soare,
Să nu simt ce mă mai doare.
Sau m-aşezi tu lângă lună
Să uit de lume nebună.

Dă-mi, Doamne, un colţ de rai!
Îmbracă-mă în alt strai,
Alb, curat şi neîntinat
Să mă scape de păcat...
S-aud corul îngeresc,
În cer să mă odihnesc.

Cotidiană

De-a lungul şi de-a latul
zeci de apartamente
perfect asamblate
stau stratificate
şi privesc din unghiuri
oraşul în triunghiuri
toate-s cimentate
bine ferecate
ferestre, coloane
sunt din termopane
scara în spirală
urcă şi coboară
uşi capitonate
unele ornate-n
metaloplastie
neagră, maronie

din ele răzbat
cu un ton ciudat
glasuri variate
şi întretăiate
plânge un sugar
zgomote de zar

un bătrân se vaită
dincolo e ceartă
se aud paşi tiptil
umblet de copil
manele şi rock
bagă blocu-n şoc

tot prin uşă vin
mirosuri din plin
sarmale, pârjoale
borş de perişoare
fasole prăjită
şi făcăluită
peşte şi brânzuță
cu mămăliguță

dacă eşti flămând
te întrebi în gând
ce te-aşteaptă acasă
la tine pe masă
oameni fel de fel
cu hainele roase
altele luxoase
trişti şi obosiți
veseli, odihniți
vin de la serviciu

intră în dreptunghiuri
şi privesc din unghiuri
strada în triunghiuri

şi-n apartamente
caută argumente
care să le spună
că viața e bună

Rondelul măruhui

Un măr rotund ca sân de fată
Îmi dă aroma lui curată,
Şi vreau ca-n fiecare toamnă
Parfumul lui să mă adoarmă.

Privesc coroana lui cea verde
Cătând în fiecare ram,
Un măr rotund ca sân de fată
Să-mi dea aroma lui curtă.

Tu, fruct oprit…furat de Eva,
Porți muşcătura lui Adam…
Eu, rătăcind, dorind femeia,
Visez, în fiecare an,
Un măr rotund ca sân de fată.

Taina sacră

suntem împreună
şi totuşi suntem singuri
visele tale se pierd în tolbă
de piele întinsă
visele mele se ascund în şireagul
de mărgele rotunde

ne căutăm bătuți de vântul dorului ascuns
o… ce de voci dulci şi amare
ce de țipete şi şoapte
sălăşluiesc în singurătatea mută
ghimpii amintirilor
negrul durerii
floarea beatitudinii
s-au făcut ghem
rătăcim pe drumul pierdut în labirintul timpului

cât suntem de singuri
şi totuşi suntem împreună

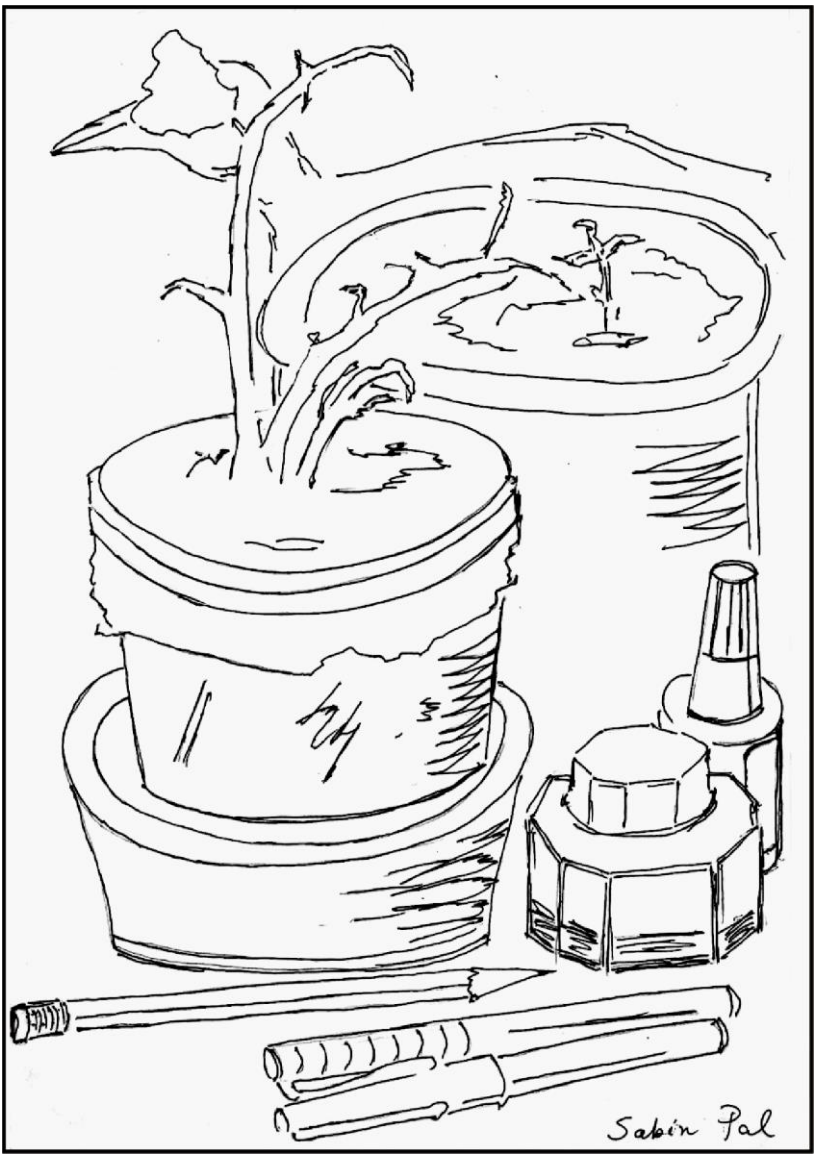
Sabir Pal

Căutătorul

se cutremura privind în sine
când vedea zăcând
ca într-un talcioc
de la marginea oraşului
morman de gânduri
de idei, de sentimente
sigle ale dragostei
sigle ale vieții

căuta înfrigurat ideea
cu toată frumusețea şi toată hidoşenia ei
căuta cuvântul atotcuprinzător
dar el
se metamorfozase sub pana lui
şi-i zâmbea
disprețuitor

Clipa de seară

Se scutură frunzele verii
Şi lacrimi de toamnă
înghite pământul.

Departe, se aude cum tânguie vântul,
Visând să adoarmă pe sâni albi
de doamnă.

În larga-i dulamă, prinţesa zăpezii,
Pe tril de vioară, coboară din ceruri,
uşoară ca fulgul,

Lăsând numai gândul să-alerge
nebunul
Pe marginea zării şi încet
să o soarbă.
……
Şi totul se-nchide în plânsetul serii.

Rondelul baladei rostite

Baladă rostită în taină de seară ,
Vibrând învechit ca un cânt pe-o vioară,
Vorbeşti de-un trecut cu domni şi haiduci,
Cu oşteni transformaţi în năluci.

Pereţii de lut, umeziţi, se înfioară,
Ascultând pentru a nu ştiu câta oară
Balada rostită în taină de seară
Vibrând învechit ca un cânt pe-o vioară.

Din ochi, cristale amare se scurg în pământ
Pentru cei ce-au fost şi-au plecat în mormânt.
Doar tocul, muiat în neagra cerneală,
Transcrie, din file stropite cu ceară,

Balada rostită în taină de seară.

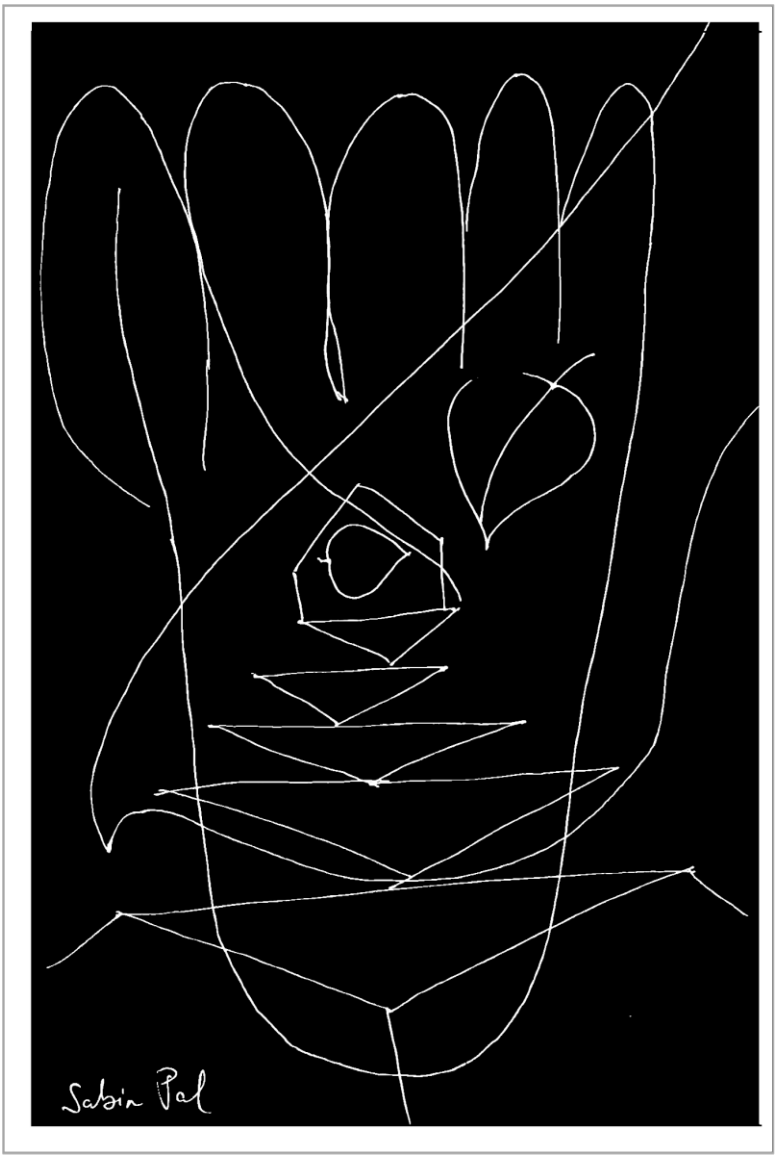
Sabin Pal

Paşi de toamnă

Marama galben- ruginie
clădită din frunze arămii
mă priveşte cu ochi viclean
izvorât din aleile îmbâcsite.

Calc cu piciorul înfrigurat
peste pânza sfărâmicioasă.
Simt sub talpa mea
urma unui pas
de bărbat.

Îmi aduc aminte că,
într-o toamnă,
buzele-mi feciorelnice au primit
aici
pecetea iubirii.

Răzlețe gânduri pentru mama

Părul tău, măicuță dragă, e-un morman
de lăcrămioare
Izvorât din ritmul vieții, din
cumplita alergare.
Deseori gândeam, măicuță, că tu n-o să-mbătrâneşti,
Cu puteri nebănuite visam vremea s-o opreşti.
Dar, când m-am întors acasă, după ani de înstrăinare,
Pe obrazul tău văzut-am urme adânci şi o cărare
Ce cu mâna nemiloasă, timpul cel necruțător,
A brăzdat-o să-mi arate, cât ți-a fost de mine dor…

Doar grădina cu flori rare ce ți-a dat statut de zână
Râde şi astăzi în soare, mamă bună, mamă bună…

Sus, pe crengile-i aurite de al soarelui surâs,
Cor format din păsări multe, cu un pițigoi în frunte,
Cântă blând, odihnitor , melodii în graiul lor
Şi cu ele , împreună , cânt şi eu măicuța mea,
Cântecul duios de leagăn ce încet îl murmurai
Până când mă adormeai:
nani, nani, puiul mamii…

Urme pe nisip

Îmi spăl sufletul întinat
de păcatele soarelui
în apa mării
ce-şi primeneşte mereu cămaşa
întărită de sare
cu alta
mai rece mai limpede

uneori
marea se înfurie
şi mi-azvârle peste carnea-mi fragedă
valuri cenuşii
ce vor să
să mă înghită

se retrag însă furioase
lăsând pe nisipul
poleit de lumina cerului
urme adânci şi neuitări

Iubire minulesciană

Primeşte-mă din nou, iubito,
Să-ți mângâi sânii plini de rouă
Şi fruntea ta înmiresmată
şi degetele inelate,
Ce în nebunia lor pe clape,
Cântau iubirea dată nouă
şi clipa de intimitate.

Primeşte-mă din nou, iubito,
Să-ți mângâi floarea de muşcată,
Ce-ți stă pe buze învolburată,
Să-i dau sărutul aşteptat
Şi sufletu-mi însângerat.

Primeşte-mă din nou, iubito,
Să-ți alint trupul de zăpadă,
Să chem toți zeii să te vadă
Şi îngenuncheat în fața ta
Să-ți dărui toată dragostea.

Definiție

Timpul- visător romantic
care ne dă şi ne ia tinerețea
făcându-ne să credem
în fericirea eternă.

Timpul- hoț de sentimente,
escroc, ce ca un vânt hidos,
înşeală sufletele
purtându-le în adâncurile nepătrunse
ale naşterii lui

Timpul- răscolitor de ură şi iubire,
de glorie şi prăbuşire,
linguşitor şi strălucitor
ca blana unei feline-
de-ncerci să-l opreşti din drumul său,
îşi scoate ghearele şi te sfârtecă;
dacă-l laşi să se gudure
pe lângă tine,
treci mai uşor în
Mulțimea Vidă

Subir Pal

Epuizare plăcută

mă dor ochii de nedormire
gândurile-mi străpung poarta minții
dând drumul uitării.

Scântei din focul sacru
au rămas în mine
fum de hârtie arsă
gust dulce-amar

urme de litere strâng la pieptu-mi
îmbibat cu lava fierbinte

adorm visând tomuri şi tomuri
cu scoarțe ruginite
ce vin spre mine
de la începutul lumii

Şarpele biblic

sălaşul şarpelui purta
urme de iarbă
stăpânul plecase
        întâlnise trupul meu care sugea
        seva pământului
apoi se lungise lângă mine
dezacorduri sâsâite mă treziră
        din visare
senzația de frig îmi aruncă privirea
în cealaltă parte a poenii
        dincolo de el
vipere pline de venin îmi aşteptau
        paşii
        *
capul şarpelui – bulgăre de smarald-
        gătit cu două agate negre
        mă privea stăruitor
statuie de pământ – am trecut
        pe lângă ele
linia sinoasă cu reflexe arămii
se strânsese din nou
în cercuri concentrice
        *
mă apărase
era – şarpele de aramă

Descătuşare

mi-am azvârlit gândurile
strânse în maramă argintie
încrustată cu mărgean
în Dunăre,
să muşte peştii din ele

mi-am aruncat amintirile
strânse în maramă albastră
brodată cu stele
în văzduh
să le ciugulească păsările cerului

sentimentele le-am lăsat libere…

poate mai are cineva nevoie
de ele

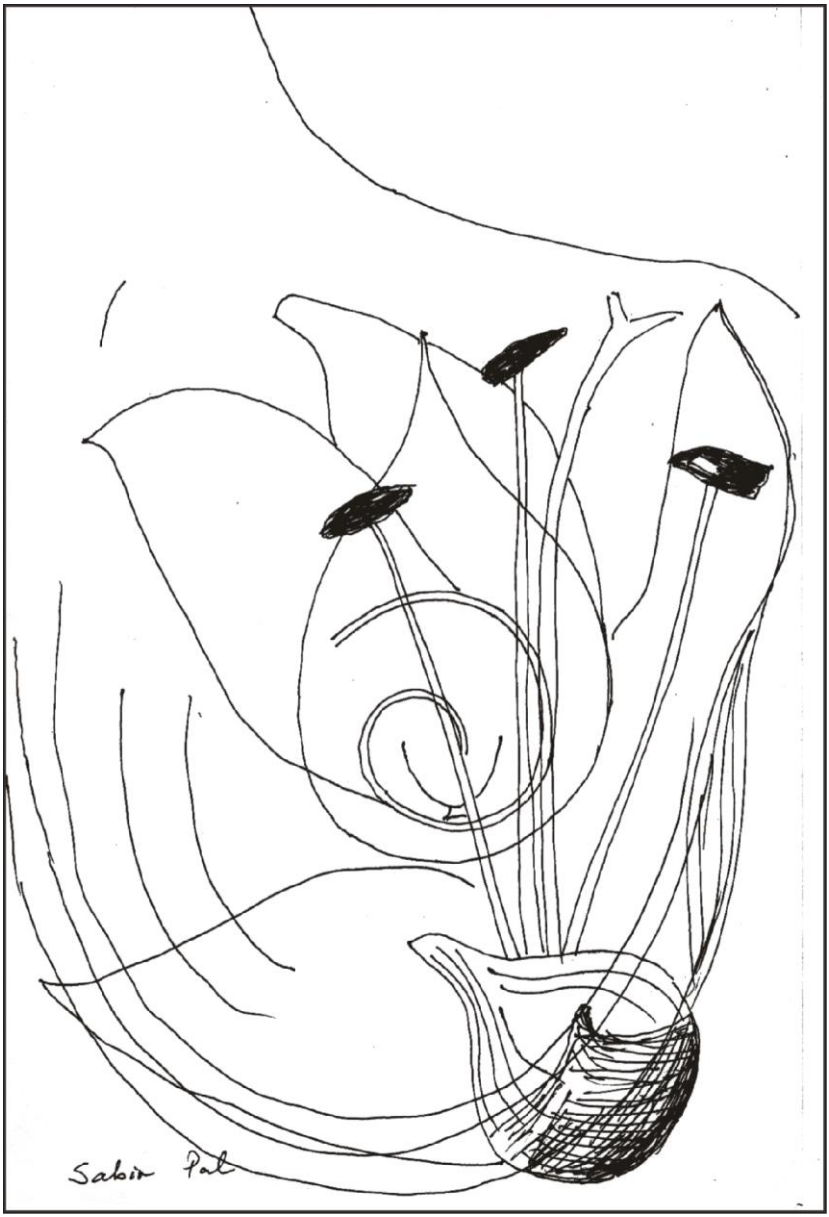
Sabir Pal

Mirajul iubirii

mi-am văzut lacrima
        într-un pahar cu vin
nu se dizolvase
stătea întreagă…ca o bijuterie
pe sânul unei femei
ce-şi căuta iubitul….

din potirul unui crin ai păşit tu
în veşmânt catifelat, stropit cu boabe de polen
        privindu-mă
ai băut vinul
        şi
lacrima a devenit
        iubire…

Inocență

Eu ştiu că timpu-i limitat,
Nu mi-ai vorbit, n-ai mai sunat,
N-aş vrea să cred că m-ai uitat

Când îmi şopteai că mă iubeşti,
M-ai dus în țara cu poveşti.
Te caut acum…dar tu nu eşti!

Iar când sărutul mi l-ai dat
Părea atâta de curat…
Ca ceva sfânt…neîntinat!

Dar totul s-a sfârşit stupid…
Eu cred c-aşa a fost sortit

Postfață

Condeiul liric al Cecilei Bănică Pal se afirmă, în acest nou volum de poezii, ca fiind purtătorul unor aripi pegasiene deosebite, autoarea oprindu-se în a medita, sincer şi nu dramatic, la „zăpezile de an” ale unui „ieri” propriu, în revărsarea de autentic a lui „azi”.

E un „ieri”, copleşit de floralul iubirii şi iubirea pentru floraj, amândouă ajunse acum, în firească lor metamorfozare către amintiri, sentimentele eflorescente ale adolescenței căpătând, prin trecerea neiertătoare a anilor, acea patină, cu permanența ei „metalică”, a lui odinioară.

Poetica sa îi este feminină, dar, în acelaşi timp şi supusă la repetate distilări, ajungându-se, astfel, spre imponderabilitatea serafică a unor cristale de amintiri.

Şi aşa, asimptotice la vremea lor, înfiorările prime ale iubirii sunt, pentru autoare, un prilej de a compara, epigonic, adolescența petaloformă, cu o maturitate arcadiană.

Pentru ea, ipostaza de fată e mai mult o metaforă, decât o „frumoasă fără corp” aşa cum năzuința de dăruire e o strângere a unor aripi, ce nu îndrăznesc să se desfacă. Iar acum, evocând acel timp, autoarea realizează o simbioză subtilă între lirismul realității şi realismul acelor trăiri lirice. Şi toată această revărsare de amintiri pure, se face acum, nu în

spatele unor perdele trase, ci în mijlocul unor piețe absurde, năpădite de interese şi tumult.

De remarcat formulele poetice cu care autoarea Cici Pal îşi împleteşte trăirile sale atât de omeneşti, apelând, adecvat, la o multitudine de structuri, irepetabile şi, uneori, inedite, simetrice sau nu, de la sonorități populare, la arhitecturi elevate, o diversitate ce aminteşte de constelațiile nocturne ale unui cer senin.

Trecând de la o poezie la alta şi închizând, apoi volumul, rămâi, ca vizualitate, cu impresia că ai parcurs un Album discret de *Colonade*, intitulat: „*Sentimente metalizate*".

Un compendiu liric, în care sensibilitatea creatoare a autoarei pendulează între un „a fost" şi „este", între un realism critic şi un romantism lucid. Sunt zboruri ideatice către miraj, şoptite nouă cu o vorbire de „la gura sobei", aşa precum într-un amurg de toamnă, poeta Pal ar umple un vas de cristal, cu limpezimea apei de izvor.

Gheorghe A.M. Ciobanu

Cuprins

Prefață…1

Împlinire…7
Întregul de cuvânt…8
Extaz…9
Păpuşa de lut…10
Cărarea pierdută…13
Rondelul metaforei troienite…14
Începuturi pastelate…15
Evadarea…16
Portret de fată…18
Iarna bacoviană…19
Primăvara…21
Rondelul sonetului uitat…22
Tatălui meu…23
Dorința de liniște…24
Cântec nostalgic…25
Puterea iertării…27
Recunoştință…29
Apocalipsa…30
Nepotolita alergare…31
Zămislire…32
Rondelul epitetului ascuns…33
Amintire…35
Ruga sărmanului…36
Cotidiană…37

Rondelul mărului…40
Taina sacră…41
Căutătorul…43
Clipă de seară…44
Rondelul baladei rostite…45
Paşi de toamnă…47
Răzlețe gânduri pentru mama…48
Urme pe nisip…49
Iubire minulesciană…50
Definiție…51
Epuizare plăcută…53
Şarpele biblic…54
Descătuşare…55
Mirajul iubirii…57
Inocență…58

Postfață…59

Mulțumiri însoțite de admirație şi respect
doamnei Maria Neculai,
domnului Dumitru Ouatu,
familiei Constantin Şoiman,
pentru receptivitatea dovedită
față de actul de cultură.

Editura
Muşatinia
Roman
2007

CECILIA BĂNICĂ PAL- poetă
n.24 aprilie 1931 în Făurei, județul Brăila,
autoare a volumului ***Nelinişti fireşti,*** editat
la Ed. Muşatinia, 2004

"Poeta Cecilia Pal ne oferă posibilitatea
de a parcuge un efect de mentalitate
incandescent, unde rațiunea dă formă materiei
transformând-o necontenit într-o fascinantă multitudine
de imagini artistice"
Emilia ȚUȚUIANU

"Cecilia Pal, îşi înalță Poesis-ul său, constant şi fidel
unei înveşmântări de durată, ca o recunoştință,
dar şi ca o rugă, utilizând metafore troienite,
care transcend, depăşesc şi se sustrag suspendării.."
Tudor GHIDEANU

" Un compendiu liric, în care sensibilitatea creatoare
a autoarei pendulează între un „*a fost*" şi „*este*", între un
realism critic şi un romantism lucid.
Sunt zboruri ideatice către miraj, şoptite nouă cu o
vorbire de „*la gura sobei*", aşa precum într-un amurg de
toamnă, poeta Pal ar umple un vas de cristal,
cu limpezimea apei de izvor."
Gheorghe A.M. CIOBANU

Colecția Harpha

ISB:978-973-87625-7-X